

אודות

הגשות

סירים

חדשות

פורטפוליו

איר

אופנה

אמנות

עיצוב

פסטיבל הצילום הבינלאומי. צילום: מ"ל

הנקראים בפורטפוליו

- 1** ליאת לביא מונתה לעמוד בראש התכנית לתואר שני בתקשורת
חדשות עיצוב
- 2** סיכום 2018: הכתבות הנקראות ביותר בעיצוב
עיצוב
- 3** זום על חומס בבית בנימיני
חדשות עיצוב
- 4** הוכרזו הזוכים בפרסי האמנות והעיצוב של משרד התרבות
אופנה איר אמנות
- 5** קול קורא: שבוע העיצוב ירושלים 2019 בביוון מזרח
חדשות עיצוב

אמנות צילום

שלושית אורן/יום שני, 26 בנובמבר 2018

שתפו

פסטיבל הצילום הבינלאומי 2018: צילומים במקום מצעים

רוחות ונשמות, ים המלח, הקשר בין אדריכלות לתרבות וכלכלה, עברי לידר בעקבות אביו, מדבריות מיושבים ברחבי העולם: מה לא כדאי לפסספ ב**פסטיבל הצילום הבינלאומי שנפתח בשבוע שעבר בתל אביב**

הבנייה למתחם גולף בתל אביב, שהיה ידוע עד לא מזמן גם ככיתת סנוטר, היא מתעתעת: היכן שהיין הייתה מורגלת כל כך למצוא מצעים ומגבות, תלויים היום צילומים של צלמים מרחבי העולם. רגע לפני הריסת המתחם והפיכתו לקומפלקס מגורים יוקרתי, חברת אקרו נדל"ן העבירה אותו לרשות **פסטיבל הצילום הבינלאומי**, שהממדרה השישית שלו נפתחה בשבוע שעבר (נעילה: 1.12). הטרגספורמציה אינה מושלמת, ועדיין לגלגל הקודם ניכרות בכל פינה באופן הסותר את המרחב האוטונומי שאליו שואפים הירידים באופן ממורתי. ובאותה נשימה, עובדה זו אחראית לכמה מהרגעים היפים ביותר שהפסטיבל מציע למבקרים, כשהוא הופך את חדרי ההלבשה וחדרי המחסן האחרונים למתחמי תצוגה אינטימיים.

לקריאה נוספת

אייל לנדסמן: האתגר הגדול הוא לצלוח לעניין יום ראשון, 11 בנובמבר 2018

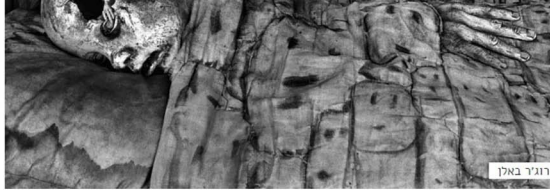
במהדרתו השישית, פסטיבל הצילום הבינלאומי הוא לא רק יריד צילום אלא ארגון שמייצר שינוי חברתי, שלקח על עצמו ללמד את שפת הצילום אוכלוסיות מוחלשות שונות ולאפשר להן לספר את עצמן באמצעות המדיום הזה. את התוצרים אפשר לראות גם כאן. אייל לנדסמן, מנכ"ל הפסטיבל, מתייחס לצילום כשפה, ולכן הוא מספר שבפסטיבל נבחרו להציג צלמים שמספרים סיפור מעניין באמצעות המצלמה, ולא דווקא אלה שיוצרים לייצר פריים יפה. מיה ענר, האוצרת הראשית של הפסטיבל השנה, מספרת כי לקול הקורא שפורסם נענו כ־500 צלמים מכל העולם ועבודת המיון לא הייתה פשוטה.

התוצאה הסופית מציגה כ־250 צלמים, מתוכם כ־100 אינם ישראלים. ענר מאמינה בשילוב מדיות והדבר ניכר בחלק מן העבודות, שהן למעשה מיצגים. הנושא שנבחר השנה, 'חסים', הביא לקיבוץ עבודות שנמצאות על הסקאלה בין האישי לפוליטי, בין ההגדרה העצמית להתמודדות עם איתני הטבע, ויצר מגוון מפרה של תערובות. יחד עם זאת, ניכר כי אין אחדות ברמה ובעומק החוויה שהתערובות השונות מציעות. באופן בלתי תמונתי מסוג זה, העומס החזותי עשוי לבלבל ולעיף. להלן כמה מהתערובות שלא כדאי לפסספ.

הבנייה למתחם הפסטיבל. צילום: מ"ל

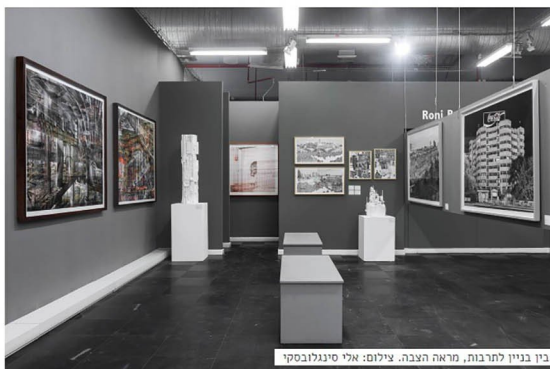
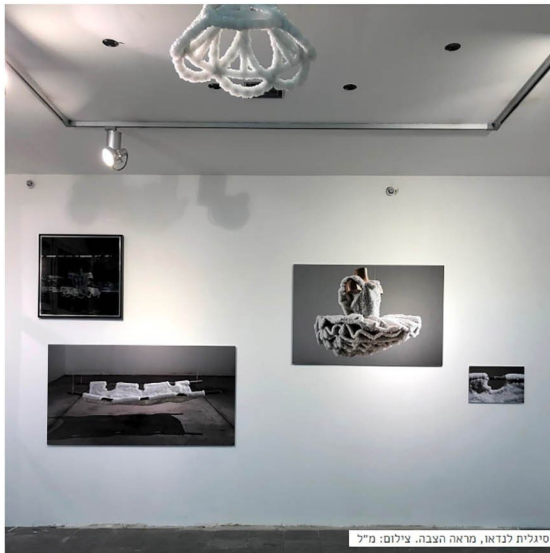

— רוחות ונשמות - רוג'ר באלן

התערוכה של הצלם הדרום אפריקאי משלבת שלוש סדרות שונות. היא פותחת בכמה מהדימויים האיקוניים של באלן - פורטרטים של אנשי שוליים באזור הכפרי של דרום אפריקה. סדרה נוספת היא של דימויים מבוימים לחלוטין, על אף שהם נראים כתייעוד של דרי רחוב או פולשים בלתי חוקיים למבנים נטושים. רוב התערוכה מוקדשת לסדרה העדכנית ביותר של הצלם, שבה הוא חורג מתחומי הצילום הטהור. בביקור בכלא נעים נטוש נתקל באלן בדמויות שנחרטו על חלונות שנאטמו בצבע. באלן שחזר דימויים אלה ויצר רבים אחרים בהשפעתם בסדרה המזכירה ציורי מערות פרה-היסטוריים יחד עם איורים פורנוגרפיים, והם כמו מדהדים את רוחם של אלה שאינם עוד. בסרטון המוקרן בחדר אחורי מסביר הצלם בקולו העמוק על תהליכים שונים ביצירתו.

— סיגלית לנדאו

סיגלית לנדאו מציגה באחד הביתנים את הפרויקט המתמשך שלה בים המלח, המתועד כבר עשור על ידי יותם פרום, ושיהפוך בקרוב לספר בשם "שנות המלח". בתערוכה מובאים צילומים מכמה סדרות, חלקן מנכרות יותר וחלקן פחות. הביתן כולל גם יצירת מלח תלת-ממדית של לנדאו - מעין אהיל המשתלשל מלמעלה ומאחד את הדימויים השטוחים לאמירה חזקה יותר. לנדאו היא גם האוצרת של התערוכה הקבוצתית "תאי מדידה": התערוכה משתמשת במה שהותירה אחריה הרשת הקמעונאית להצגה במתחמים קטנים ואינטימיים, המאפשרים התייחדות עם יצירות וידאו וסטילס הקשורות לחוויה הדתית של תאי הוידוי מחוץ, ולטרנספורמציה המתבקשת בחדרני החלפת הבגדים מאידך. בהתייחסות למרחב כמו שהוא והניכוס שלו לאמירה אמנותית, טמונה הגדולה של תערוכה זו.

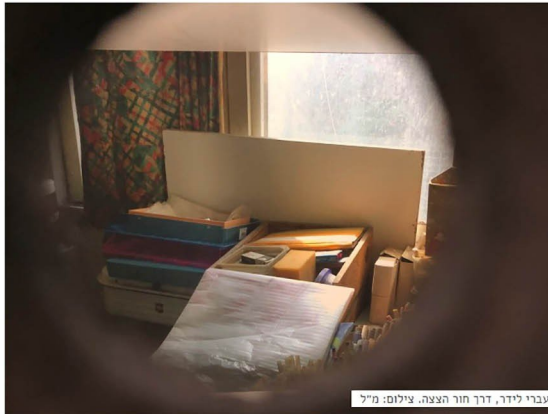

בין בניין לתרבות

התערוכה הקבוצתית של האמנים אלי סינגלובסקי, אמיר תומשוב, שי קרמר ואיתמר פריד – שאצרה דריה קאופמן – חוקרת את הקשר בין האדריכלות לתרבות והכלכלה שאותן היא משרתת. הבחינה של האסתטיקה הברוטליסטית, על התפר שבין כוחנות ופונקציונליות, נמצאת בלב עבודתו של סינגלובסקי. קרמר עורך קולאז'ים צבעוניים המבוססים על תהליכי הבנייה מחדש של מגדלי התאומים, ושמיצרים דימוי גדוש ששם את הראווחנות והטכנולוגיה במרכז.

עברי לידר – Daddy

עברי לידר בודק את מקורות הטעם והאסתטיקה האישיים שלו, המושפעים במידה רבה מאביו, שהיה צייר, ויחסיו עימו היו מורכבים. בלב התערוכה מיצב המדמה בית בעל קירות שחורים ובו קבועים חורי הצעה. המתבונן דרך חורים אלו נחשף לתמונות שצילם לידר בדירתו של אביו עם פטירתו והמיצב כולו הוא מעין גלעד זיכרון. על הקיר בחור לידר והאוצרת מיה ענר להציג צילומים שמהווים קריאת כיוון לשפה האסתטית שלו בצלם. ההצבה של ריבוי דימויים רבועים הממלאים קיר שלם הינה קריאה לתרבות האינסטגרם שלידר רואה עצמו חלק ממנה ושמנשרת בין "התרבות הגבוהה" לתרבות הפופולרית.

עברי לידר, דרך חור הצעה, צילום: מיל

ג'ון פפר

ג'ון פפר – מדבריות מיושבים

הצלם האיטלקי ג'ון פפר משוטט במדבריות בכל רחבי העולם עם מצלמת הלייקה שלו ולוכד את ריקנות המדבר בעדשתו. רבים מהצילומים מגורענים מתוך בוונה להעביר לצופה טקסטורה. הדימויים עצמם הם לעיתים על סף המופשט ומזמינים את המתבונן לאכלס בהם את מחשבותיו ותשוקותיו. המגוון הצורני והפיזור הגיאוגרפי הרחב (סיביר, אירן, עירק, ישראל ועוד) מחד, והעובדה שכולם עונים להגדרה של מדבר מאידך, מעלים מחשבה שאולי המדבר כאן הוא רק משל.

אילי לנדסמן, אלי סינגלובסקי, ג'ון פפר, דריה קאופמן, יותם פרויס, מיה ענר, סיגלית לנדא, עברי לידר, פסטיבל הצילום, רוג'ר באלק, שי קרמר

תגובות

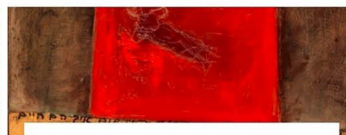
הוסיפו תגובה

[עוד בפורטפוליו]

חגית פלג רותם

היה רע לחפאת: סיפורי השואה של גיל יפמן במודיאן ת"א

פורטפוליו [פ]

הרשימה המשוחפת // 3.1.2019 יום חמישי, 3 בינואר 2019

פורטפוליו [פ]

מה קורה // נטע ליבר שפר יום שישי, 4 בינואר 2019